

УДК 37.01

DOI <https://doi.org/10.32782/1992-5786.2025.100.5>**О. В. Канарова**

кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри дошкільної освіти і соціальної роботи
Мелітопольського державного педагогічного університету імені Богдана Хмельницького

Ю. Б. Семеняко

кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри дошкільної освіти
Бердянського державного педагогічного університету

А. С. Сачанюк

викладачка циклової комісії шкільної, дошкільної
педагогіки, психології та методик
Комунального закладу вищої освіти «Луцький педагогічний коледж»
Волинської обласної ради

УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСОМ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ ВИХОВАТЕЛІВ ДО ВИКОРИСТАННЯ ЗАСОБІВ МЕДІАОСВІТИ

У статті розглядається проблема управління процесом формування готовності вихователів до використання засобів медіаосвіти в умовах сучасного освітнього середовища.

Обґрунтовано, що ефективне управління процесом формування готовності вихователів до використання засобів медіаосвіти має спиратися на комплексний підхід, який включає розробку освітніх програм із медіаосвітнім компонентом, модернізацію змісту педагогічної освіти відповідно до сучасних технологічних вимог, а також створення умов для постійного професійного вдосконалення вихователів. Зокрема, розглянуто досвід впровадження практико-орієнтованої моделі формування медіапедагогічної компетентності вихователів, підкреслено доцільність впровадження інтерактивних, ігрових і проєктних методик, які забезпечують тісний зв'язок між теорією і практикою та сприяють підготовці фахівців до роботи в умовах цифрового суспільства.

Відзначається, що медіаосвіта повинна інтегруватися в освітній процес ЗДО не як додатковий елемент, а як невід'ємна складова виховної системи. У цьому контексті особлива увага приділяється управлінським стратегіям, які охоплюють кадрове, ресурсне, методичне та інформаційне забезпечення. Акцент зроблено на потребі переходу від спонтанного використання медіатехнологій до цілеспрямованої реалізації медіаосвітніх практик, заснованих на науково обґрунтованих механізмах, прогнозуванні результатів та забезпеченні сталості інноваційних змін.

Доведено необхідність реалізації цілісної інноваційної стратегії управління впровадженням медіаосвіти в дошкільну освіту. Наголошено, що така стратегія повинна охоплювати підготовку майбутніх вихователів, системне підвищення їхньої кваліфікації, управлінське й нормативно-правове забезпечення, а також ефективні механізми моніторингу. Визначено ключові напрями професійного розвитку педагогів: інтеграція медіаосвіти в освітні програми ЗВО, підтримка з боку адміністрації ЗДО, створення мотиваційного середовища та ресурсного забезпечення. Підкреслено, що стратегічне управління цим процесом сприяє формуванню готовності вихователів до впровадження медіаосвітніх практик у дошкільному середовищі, що відповідає потребам сучасного інформаційного суспільства.

Ключові слова: заклад дошкільної освіти, медіаосвіта, медіаграмотність, підготовка вихователів до використання засобів медіаосвіти.

Постановка проблеми. Актуальність проблеми управління процесом формування готовності вихователів до використання засобів медіаосвіти зумовлена стрімким розвитком інформаційно-комунікаційних технологій та зростаючим впливом медіа на всі сфери суспільного життя, зокрема й на освіту. У контексті цифрової трансформації освіти особливого значення набуває здатність педагогів, зокрема вихователів закладів

дошкільної освіти, ефективно інтегрувати засоби медіаосвіти у професійну діяльність.

На сьогоднішній день дошкільна освіта стикається з необхідністю формування інформаційної та медіа-грамотності з наймолодшого віку. Відповідно, вихователь має бути не лише носієм педагогічних знань, а й активним користувачем та критичним інтерпретатором медіа контенту, що потребує цілеспрямованої роботи з формування

його готовності до використання засобів медіаосвіти.

Однак сучасна педагогічна практика демонструє нестачу системного підходу до управління цим процесом. Бракує методичних рекомендацій, інституційної підтримки та моделей управління, які забезпечували б сталість, результативність та професійне зростання вихователів у цьому напрямі.

Тому дослідження та вдосконалення управлінських механізмів формування готовності вихователів до медіаосвіти є не лише науково обґрунтованим, а й соціально значущим кроком, що відповідає викликам сучасної дошкільної освіти та державної політики цифровізації.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

Різним аспектам проблеми підготовки вихователів до використання засобів медіаосвіти присвячені праці українських науковців.

У дослідженні К. Ростовцевої визначено та охарактеризовано складові готовності вихователів до інноваційної діяльності, проаналізовано специфіку управління процесом її формування в умовах закладу дошкільної освіти. На основі вивчення рівня інноваційної активності та готовності вихователів до нововведень було розроблено комплексно-цільову програму, спрямовану на ефективне управління процесом підготовки педагогів до впровадження інновацій у професійну діяльність [11].

О. Кравчишина проаналізувала сучасні напрямки розвитку медіаосвіти як в Україні, так і за кордоном; обґрунтувала доцільність використання окремих засобів медіаосвіти в освітньому процесі закладів дошкільної освіти, розкривши їхні можливості та потенціал [7].

М. Грінченко визначила зміст медіаосвіти у професійній підготовці майбутніх соціальних педагогів, зокрема окреслила її структурні компоненти. У роботі проаналізовано особливості впровадження медіаосвіти в умовах інформаційного суспільства, розглянуто освітні програми та навчальні дисципліни у закладах вищої освіти, а також запропоновано шляхи вдосконалення професійної підготовки фахівців з урахуванням глобальних тенденцій і суспільних змін [1].

М. Давидова досліджує підходи керівника закладу дошкільної освіти до організації процесу формування готовності вихователів до інноваційної діяльності. Авторка зазначає, що ефективність цього процесу забезпечується орієнтацією методичних служб на індивідуалізацію професійного зростання педагога та впровадженням нових, нестандартних форм і методів методичної роботи [2].

С. Доценко та Т. Танько наголошують, що розвиток алгоритмічного й критичного мислення, а також формування готовності здобувачів освіти

до використання інформаційно-комунікаційних технологій, є важливими чинниками підвищення рівня медіаграмотності майбутніх фахівців дошкільної освіти [3].

Попри наявність окремих досліджень, що висвітлюють різні аспекти медіаосвіти у професійній підготовці педагогів, проблема управління процесом формування готовності вихователів до використання засобів медіаосвіти залишається недостатньо розробленою в науковій літературі. Лише поодинокі науковці (зокрема О. Кравчишина, М. Давидова) окреслюють управлінські підходи в цьому контексті, тоді як системного бачення, узагальнених моделей управління, інституційних механізмів та практико-орієнтованих рекомендацій для керівників закладів дошкільної освіти ще бракує.

Метою статті є теоретичне обґрунтування та практичне висвітлення підходів до управління процесом формування професійної готовності вихователів закладів дошкільної освіти до ефективного використання засобів медіаосвіти в освітньому процесі ЗДО.

Виклад основного матеріалу. У документах ЮНЕСКО зазначається, що медіаосвіта охоплює як теоретичну підготовку, так і практичні навички, необхідні для розуміння та критичного аналізу сучасних мас-медіа. Вона розглядається як самостійна, спеціалізована галузь знань у межах педагогічної теорії та практики. Такий підхід до медіаосвіти був офіційно представлений на Віденській конференції ЮНЕСКО 1999 року, яка акцентувала її значущість в умовах розвитку цифрових технологій і трансформації засобів комунікації [10, 12].

На думку О. Кравчишиної, медіаосвіта стала одним із ключових педагогічних напрямів ХХ століття. Сьогодні вона сприймається як інноваційна складова освітнього процесу, мета якої – підготувати молодь до ефективного життя в умовах інформаційного суспільства. Медіаосвіта покликана сприяти адаптації до медіакультури, формуванню здатності протистояти її негативному впливу, орієнтації у складному інформаційному середовищі та раціональному використанню медіаконтенту задля особистісного й професійного зростання [7, с. 10].

Один із провідних теоретиків медіаосвіти Л. Мастерман виокремив низку причин, що зумовлюють її актуальність у сучасному світі. Зокрема: надмірна присутність медіа в повсякденному житті; значна ідеологічна роль медіа та їхній вплив на масову свідомість; стрімке зростання обсягів медіаінформації та ускладнення механізмів її контролю та поширення; активна участь медіа в демократичних процесах; посилення ролі візуальної інформації в різних сферах; потреба у формуванні в учнів та студентів навичок, відповідних вимогам майбутнього суспільства; дина-

мічні національні й міжнародні процеси комерціалізації інформації [10, с. 11–12].

Водночас, І. Кузьма звертає увагу на низку суперечностей, що ускладнюють реалізацію медіаосвіти в закладах дошкільної освіти. Зокрема, спостерігається розрив між потребою впроваджувати медіаосвітню діяльність і відсутністю узгодженого термінологічного апарату (тезаурусу) як у загальній системі медіаосвіти, так і в дошкільному контексті зокрема. Також виявляється невідповідність між необхідністю формування медіаграмотності у дітей дошкільного віку та недостатнім рівнем підготовленості батьків і педагогів до реалізації такої діяльності. Ще однією суперечністю є наявна потреба у впровадженні медіаосвітньої роботи в ЗДО за відсутності чітко сформованої, спеціально розробленої технології її практичної реалізації [8, с. 7].

Щоб глибше зрозуміти поняття «медіаосвіта» та «медіаграмотність», насамперед варто звернутися до тлумачення терміна «медіа». У межах медіаграмотності під цим поняттям маються на увазі засоби масової інформації. У класичному розумінні це друковані видання (книги, газети, журнали), радіо, телебачення, інтернет-медіа, кінематограф. Проте в умовах інформаційного суспільства спектр медіа значно розширився і включає також мобільні пристрої, цифрові платформи, MP3-плеєри, відеоігри, рекламні носії (білборди, флаєри, постери) тощо [10, с. 10].

На думку В. Іванова та О. Шкоби, аналіз понять у сфері медіаосвіти дозволяє дійти висновку, що основною метою медіаосвіти є досягнення медіаграмотності. Вони підкреслюють, що медіаграмотність – це передусім навички аналізу й оцінювання медіаконтенту, сформовані в процесі навчання [4, с. 10].

Медіаграмотність дітей дошкільного віку трактується як ознайомлення з медіаресурсами, формування навичок інформаційного пошуку, створення простих медіапродуктів спільно з дорослими, а також виховання навичок усвідомленого медіаспоживання та проявів критичного мислення [6, с. 8].

І. Кузьма наголошує на зростаючому впливі сучасних медіа на дітей дошкільного віку, зазначаючи, що екранна культура (телебачення, інтернет, цифрові пристрої) дедалі більше витісняє традиційні джерела соціалізації. Для багатьох дошкільників медіа стають своєрідним «підручником життя», через який вони пізнають навколишній світ. Однак ця взаємодія часто носить пасивний і некритичний характер, адже дитина споживає інформацію без належного осмислення її змісту [8, с. 44].

У дослідженнях Т. Чашки виділено шість основних видів медіа, які використовуються у практиці ЗДО зі старшими дошкільниками, зокрема

для збагачення мовного середовища: фотографії та листівки, книжкова графіка й ілюстрації, мультфільми й відеоказки, мультимедійні презентації, аудіоказки, музичні твори, аудіозаписи звуків [12, с. 98].

І. Кузьма розширює цей перелік, доповнюючи його як традиційними медіа (дитячі журнали, газети, радіо, телебачення), так і інноваційними засобами – Інтернетом, комп'ютерами, планшетами, смартфонами та іншими цифровими пристроями, які активно використовуються в сучасному інформаційному середовищі [8, с. 45].

Л. Кобилецька та Ю. Фарина підкреслюють, що ефективна медіаосвіта сприяє формуванню в дітей здатності осмислювати та критично опрацьовувати інформацію, яку вони отримують із масмедіа. Це, у свою чергу, допомагає зменшити шкідливий вплив медіаконтенту на психічне здоров'я дітей, а також розвивати критичне мислення й аналітичні навички, необхідні для відокремлення достовірної інформації від викривлених повідомлень і пропаганди [5, с. 304].

Таким чином, у контексті дошкільної освіти медіаосвіта постає як важлива складова сучасного виховання, що потребує свідомої педагогічної стратегії, орієнтованої на активне, критичне й етичне залучення дітей до медіа. Саме тому виникає потреба у формуванні спеціальних умінь і навичок, пов'язаних з пошуком, передаванням, аналізом та критичним осмисленням інформації.

Як зазначає О. Кравчишина, «сучасний вихователь має бути готовим не лише до сприйняття значного обсягу інформації, а й до її ефективного опрацювання й адаптації в освітньому процесі. Особливо актуальним є вміння використовувати засоби медіа та медіатехнологій для розвитку медіаграмотності дітей дошкільного віку та формування їхньої духовної культури» [7, с. 11].

У цьому контексті постає нагальна потреба у цілеспрямованому управлінні процесом підготовки вихователів ЗДО до використання засобів медіаосвіти, що є відповіддю на виклики цифрової доби та зміни у світоглядних орієнтирах сучасного суспільства. Ефективне управління даним процесом має спиратися на комплексний підхід, який включає розробку освітніх програм із медіаосвітнім компонентом, модернізацію змісту педагогічної освіти відповідно до сучасних технологічних вимог, а також створення умов для постійного професійного вдосконалення вихователів.

Значущим у контексті проблематики нашого дослідження є досвід М. Ячменика щодо викладання спецкурсу «Медіаосвіта». Його основними завданнями науковець визначає такі: ознайомлення з педагогічним потенціалом сучасних медіа, оволодіння навичками критичного мислення, формування практичних умінь використання навчальних медіапродуктів. Також, як зазначає автор,

курс сприяє формуванню у студентів умінь орієнтуватися в сучасному медіапросторі, у методологічних підходах і принципах медіааналізу, вчить розуміти принципи функціонування різноманітних масмедіа; застосовувати раціональні методи пошуку, відбору й використання потрібної інформації; самостійно створювати медіапроекти тощо [13, с. 4].

На наше переконання, такий досвід має значний управлінський потенціал у контексті організації ефективного процесу підготовки вихователів ЗДО до використання засобів медіаосвіти, оскільки його можна адаптувати та використати як модельну основу для:

- Розробки спеціалізованих курсів для майбутніх вихователів, у яких зміст медіаосвіти буде тісно пов'язаний з базовими педагогічними та методичними дисциплінами. Така міждисциплінарна інтеграція сприятиме кращому засвоєнню медіаосвітнього компонента як інструменту формування критичного мислення та духовного розвитку дошкільників.

- Управлінського планування навчальних програм (з урахуванням досвіду викладання курсу «Медіаосвіта» можливо формувати професійні траєкторії для студентів, що передбачають поглиблене опрацювання медіатехнологій, аналізу медіатексту, практики створення власних медіа продуктів).

- Методичного забезпечення системи підвищення кваліфікації вихователів. На основі даного курсу можливо створити навчально-методичні комплекси, тренінгові програми, які допоможуть діючим педагогам адаптувати здобуті знання та навички до потреб дошкільної освіти.

- Формування цифрової і медіапедагогічної компетентності майбутніх вихователів (шляхом оволодіння практичними навичками пошуку, аналізу та критичного осмислення інформації, створення власних медіапроектів, використання інтерактивних інструментів у роботі з дітьми).

- Використання елементів курсу як орієнтиру для побудови освітнього середовища в ЗДО, яке базується на принципах медіаграмотності, інформаційної безпеки та емоційно-ціннісного ставлення до інформаційного контенту.

Отже, управлінська реалізація цього досвіду полягає в його масштабуванні, адаптації до специфіки дошкільної освіти та використанні як інструмента підвищення якості професійної підготовки вихователів до ефективної медіаосвітньої діяльності.

Особливу увагу М. Ячменик звертає на важливість інтеграції в педагогічну практику елементів створення та використання медіатекстів у процесі моделювання й проведення виховних заходів, що може включати відеорепортажі, аудіоматеріали, колажі, презентації, вебсторінки,

інтернет-рекламу, а також аналіз можливостей сучасних інтернет-ресурсів. Доцільним доповненням навчальних занять є проведення ділових і сюжетно-рольових ігор, застосування технологій ситуативного моделювання, реалізація проектної діяльності [13]. Відтак, М. Ячменик акцентує на необхідності практико орієнтованого підходу до формування медіапедагогічної компетентності.

Інтеграція елементів створення та використання медіатекстів у виховний процес, зокрема відео- й аудіотеріалів, колажів, презентацій, інтернет-ресурсів тощо, дозволяє моделювати ситуації, максимально наближені до реальних умов професійної діяльності вихователя. Такий підхід розширює можливості використання медіаосвіти в практиці дошкільної освіти, сприяє розвитку творчого мислення педагогів, формуванню навичок інформаційної взаємодії, комунікації, критичного аналізу медіапродуктів.

Особливо цінним у цьому аспекті є використання ігрових та ситуативних методик (ділові й рольові ігри, проектна діяльність), які не лише підвищують мотивацію студентів, а й допомагають відпрацювати алгоритми використання медіа у виховній роботі з дітьми.

Такі форми навчання забезпечують системну інтеграцію медіаосвітнього компонента в професійну підготовку вихователів, що є вагомим ресурсом для удосконалення управлінських рішень у цій сфері.

Підтримує таку думку і О. Кравчишина, обґрунтовуючи, що процес формування готовності майбутніх вихователів до застосування засобів медіаосвіти в умовах ЗДО є результативним за умови впровадження у фахову підготовку системи професійно спрямованих педагогічних технологій [7]. Йдеться про впорядковану сукупність форм, методів, прийомів і засобів навчання, які мають на меті не лише передати майбутнім педагогам знання й практичні навички, а й сформувані важливі особистісно-професійні якості, необхідні для ефективного виконання виховних функцій в умовах сучасного цифрового освітнього середовища [7].

Зокрема, до таких якостей належать критичне мислення, комунікативність, інформаційна гнучкість, здатність до творчого використання цифрових технологій, педагогічна рефлексія, а також вміння адаптувати інноваційні рішення до потреб конкретного дошкільного закладу.

З огляду на вище викладене очевидним стає той факт, що формування медіапедагогічної компетентності педагогів дошкільної ланки вимагає запровадження системних інноваційних змін в освітньому управлінні.

Згідно з М. Давидовою, інноваційні процеси є ключовим чинником розвитку систем управління, що дозволяє розглядати впровадження медіаосвіти не як поодинокі нововведення, а як

цілісний інноваційний процес, який охоплює різні рівні управлінської діяльності: від загальноосвітнього закладу до кадрового потенціалу та професійної свідомості кожного педагога [2].

Ефективне управління цим процесом передбачає:

- усвідомлений перехід до нової якості освіти, в якій медіаосвіта виступає не додатком, а інтегрованою складовою виховного середовища;

- перехід від стихійного освоєння медіатехнологій до цілеспрямованого та керованого процесу впровадження медіаосвітніх практик через чітко визначені стратегії, механізми та ресурси;

- інформаційне, матеріально-технічне та кадрове забезпечення підготовки вихователів до роботи з медіа, що передбачає підготовку фахових кадрів, розробку навчально-методичних матеріалів, забезпечення доступу до сучасних медіа-ресурсів;

- прогнозування результатів та змін у структурі освітнього середовища, враховуючи адаптаційні можливості педагогів і динаміку змін у сфері цифрових технологій;

- посилення стійкості інноваційного процесу через чітку організацію, науково обґрунтоване управління й безперервне професійне зростання педагогів [2].

Ефективне управління впровадженням медіаосвіти в дошкільну освіту повинно здійснюватися в межах науково обґрунтованої інноваційної стратегії, що охоплює як підготовку педагогів, так і трансформацію всієї системи управління освітнім процесом відповідно до сучасних викликів.

Необхідним є створення цілісної системи професійного розвитку педагогічних кадрів, яка передбачає:

1. Інтеграцію медіаосвіти в професійну підготовку вихователів. На рівні педагогічних університетів та коледжів необхідно впроваджувати навчальні курси, орієнтовані на засвоєння основ медіаграмотності, цифрової етики, критичного мислення та аналізу інформаційного контенту. Також варто акцентувати увагу на педагогічних технологіях інтерактивного використання медіа у роботі з дошкільнятами.

2. Системне підвищення кваліфікації вихователів. Доцільно організовувати систематичні тренінги, семінари та майстер-класи для вихователів, які вже працюють у ЗДО. Особливу увагу слід приділяти практичному аспекту використання медіаінструментів у виховному процесі, розвитку медіакультури дітей та формуванню у них критичного ставлення до інформації.

3. Наявність управлінського забезпечення та нормативно-правового підґрунтя. Керівникам закладів дошкільної освіти варто впроваджувати стратегії підтримки медіаосвітніх ініціатив, сприяти створенню медіаосвітнього

середовища, мотивувати педагогів до інноваційної діяльності та забезпечити доступ до технічних ресурсів і цифрових платформ.

4. Моніторинг і оцінку ефективності. Слід розробити механізми оцінювання готовності вихователів до впровадження медіаосвіти, зокрема через атестацію, сертифікацію або внутрішню систему контролю якості педагогічної діяльності в межах ЗДО.

Висновки. Отже, ефективне управління підготовкою вихователів до медіаосвітньої діяльності вимагає системного, стратегічно спрямованого підходу, що поєднує педагогічну інноваційність, адміністративну підтримку та соціальну відповідальність усіх учасників освітнього процесу. Воно має бути не лише орієнтованим на засвоєння технічних навичок, а й спрямованим на формування педагогічної культури, здатної відповідати викликам інформаційного суспільства та сприяти всебічному і гармонійному розвитку дошкільника.

Ефективність цього процесу значною мірою залежить від цілеспрямованої організації освітнього середовища, у якому медіаосвітній компонент інтегрується в зміст фахових дисциплін, практичну підготовку, педагогічну практику, а також реалізується через активні форми навчання.

Таким чином, для забезпечення якісної підготовки майбутніх вихователів до роботи з медіа в освітньому процесі ЗДО медіаосвіта повинна розглядатися як наскрізний напрям професійного зростання, інтегрований в усі етапи підготовки педагогічних кадрів.

Список використаної літератури:

1. Грінченко М. Медіаосвіта в системі підготовки соціальних педагогів. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. 2016. № 5. С. 425–435.
2. Давидова М. О. Особливості управління процесом формування готовності вихователів закладу дошкільної освіти до інноваційної діяльності / М. О. Давидова // Педагогічна освіта: теорія і практика: зб. наук. пр. / Кам'янець-Поділ. нац. ун-т імені І. Огієнка; Ін-т пед. НАПН України; [редкол.: В. М. Лабунець (голов. ред.) та ін.]. Кам'янець-Подільський, 2019. Вип. 26 (1). Ч. 1. С. 57–63.
3. Доценко С. О. Формування медіаграмотності майбутнього фахівця дошкільної освіти / С. О. Доценко, Т. П. Танько // Інноваційні технології XXI століття: зб. наук. пр. / Хмельниц. ін-т Міжрегіон. Акад. упр. персоналом; [редкол.: Л. Г. Білий (голов. ред.) та ін.]. Хмельницький: МАУП, 2022. Вип. 7. С. 52–60.
4. Іванов В. В., Шкоба О. Я. Медіаосвіта та медіаграмотність: визначення термінів. *Інформаційне суспільство*. 2012. Вип. 16. С. 41–52.

5. Кобилецька Л., Фарина Ю. Особливості використання масмедіа у процесі інтелектуального розвитку дошкільників. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2024. Вип. 77. Том 1. С. 301–306.
6. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні (нова редакція) / за ред. Л. А. Найдьонової, М. М. Слюсаревського. Київ, 2016. 16 с.
7. Кравчишина О. О. Формування готовності майбутніх вихователів до використання засобів медіаосвіти у навчально-виховному процесі дошкільних навчальних закладів: автореф. дис. на здобуття наук. ступ. кандидата пед. наук за спеціальністю 13.00.04 – теорія і методика професійної освіти / О. О. Кравчишина; ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка». Старобільськ, 2018. 23 с.
8. Кузьма І. І. Формування медіаграмотності дітей старшого дошкільного віку: теорія і технологія: монографія / за наук. ред. проф. Чайки В. М. Тернопіль: Осадца Ю.В., 2019. 188 с.
9. Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології : науковий журнал / МОН України, Сумський держ. пед. ун-т ім. А. С. Макаренка. Суми: СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2016. № 5 (59). С. 425–435.
10. Медіаграмотність на уроках суспільних дисциплін: посіб. для вчителя / за ред. В. Іванова, О. Волошенюк, О. Мокрогуза. К.: Центр вільної преси, Академія української преси, 2016. 201 с.
11. Ростовцева К. О. Управління процесом формування готовності педагога до інноваційної діяльності: кваліфікац. робота на здобуття освіт. ступеня магістра: спец. 073 Менеджмент / К. О. Ростовцева; Харків. нац. пед. ун-т ім. Г. С. Сковороди, каф. наук. основ упр. Харків, 2022. 64 с.
12. Чашка Т. Розвиток мовлення дошкільників засобами медіа. Практична медіаграмотність: міжнародний досвід та українські перспективи: матер. Четвертої міжнар. наук.-практ. конф. (18–19 березня 2016 р.). Київ: Центр Вільної Преси, Академія української преси, 2016. С. 93–108.
13. Ячменик М. Інтегрований спецкурс із медіакультури в підготовці майбутнього вчителя-словесника: досвід Сумського педагогічного університету. *Естетика і етика педагогічної дії*. 2015. Вип. 12. С. 184–195.

Kanarova O., Semeniako Yu., Sachanyuk A. Managing the process of forming educators' readiness to use media education tools

The article considers the problem of managing the process of forming educators' readiness to use media education tools in the conditions of a modern educational environment.

It is substantiated that effective management of the process of forming educators' readiness to use media education tools should be based on a comprehensive approach, which includes the development of educational programs with a media education component, modernization of the content of pedagogical education in accordance with modern technological requirements, as well as the creation of conditions for continuous professional improvement of educators. In particular, the experience of implementing a practice-oriented model of forming educators' media pedagogical competence is considered, the expediency of implementing interactive, game and project methods is emphasized, which ensure a close connection between theory and practice and contribute to the preparation of specialists for work in a digital society.

It is noted that media education should be integrated into the educational process of preschool education not as an additional element, but as an integral part of the educational system. In this context, special attention is paid to management strategies that cover personnel, resource, methodological and information support. Emphasis is placed on the need to transition from the spontaneous use of media technologies to the targeted implementation of media educational practices based on scientifically sound mechanisms, forecasting results and ensuring the sustainability of innovative changes. The need to implement a holistic innovative management strategy for the introduction of media education into preschool education is proven. It is emphasized that such a strategy should cover the training of future educators, systematic improvement of their qualifications, managerial and regulatory support, as well as effective monitoring mechanisms. Key areas of professional development of teachers are identified: integration of media education into educational programs of higher education institutions, support from the administration of preschool education, creation of a motivational environment and resource support. It is emphasized that strategic management of this process contributes to the formation of educators' readiness to implement media education practices in the preschool environment, which meets the needs of the modern information society.

Key words: preschool educational institution, media education, media literacy, preparation of educators for the use of media education tools.